

САМО МИГЪ

Отвикналъ съмъ да бжда
разнѣженъ до сълзи —
животътъ ме направи мждъръ
и всѣки унесъ угаси.

Затуй ли се зачудихъ,
че въ неприветния хотелъ
тазъ заранъ се пробудихъ
съ усмивка на дете?

Дори не се запитвахъ где съмъ,
а знаехъ само, че навънъ
денътъ се е надвесилъ
и буди моя сънъ.

Азъ скочихъ бодро и разтворихъ
прозореца и се засмяхъ
срещу засмѣнитѣ простори
надъ сънната земя.

И вслушахъ се — стозвучень
трепти на утрото гласа:
клокочатъ нейде ручей
и свирятъ косове въ леса.